

JACKIE KABLER

TÖKÉLETES
PÁR

NEXT21

Budapest, 2021

Első fejezet

Legelőször a csend tűnt fel. Ha Danny a közelben volt, mindig zajongott, énekelt vagy dúdolt, a laptopja billentyűzetén kopácsol, vagy épp folyamatosan csörömpölt a kanala a kerámiaacsészében, véleményem szerint messze túl hosszasan ahhoz képest, hogy egyáltalán nem is tett bele cukrot – egyáltalán mit kevergetett? Mégis imádtam ezt a hangoskodást, annak ellenére, hogy rendszeresen méltatlankodva az ellenkezőjét állítottam. Túlságosan hosszú ideig éltem egyedül, mielőtt Dannyvel összehozott volna a sors, és a folyamatos háttérzajra mindig eltöltött az az örömteli érzés, hogy tartozom valakihez. Hogy élek. Boldog vagyok. Így hát aznap este, miután belöktem a bejárati ajtót és kihúztam a kulcsot a zárból, várva, hogy a szokásos barátságos üdvözlőfogadjon a nappali felől, vagy Danny másodperceken belül vigyorgva kandikáljon ki a konyhaajtó mögül, úgy vágott mellbe a családottság, mint egy jeges hullám.

– Danny! Danny! Megjöttem. Hol vagy?

Már kiáltás közben is biztosan tudtam, hogy nincs otthon, mégis miután sorra felkapcsolgattam a lámpákat és ledobtam a táskámat az ajtó melletti asztalra, gyorsan körbejártam a házat. A lépéseim hangosan visszhangozva kopogtak a folyosó parkettáján. Ajtóról ajtóra járva egyre döbbenetben vettem tudomásul, hogy mindegyik mögött üres és sötét szobát találok. Hol lehet Danny? Hiszen megígérte előző esti jóéjt-üzenetében, hogy vacsorával fog várni, amikor megérkezem. És az is ott állt benne fehéren-feketén, emlékeztem vissza miközben a konyha felé baktattam, hogy a hazatérésemet megünnepelő, vesz egy üveggel a kedvenc spanyol

pezsgőmből; így lesz mivel áldomást inni a péntek estére. *Ha elfelejtette...*

– Az ég áldjon meg, Danny! Most komolyan?!

A hűtő tartalmára meredtem. Semmi változás nem történt benne azóta, hogy csütörtök reggel ott hagytam – egy félig teli tejesdoboz, egy darab sajt, az egyik sarka levágva, egy bontott csomag virsli, amelyből négy hiányzik: előző reggel én ettem meg, mielőtt elutaztam volna erre a sajtóútra. Pezsgő sehol. Semmi újonnan vásárolt étel. El sem ment *bevásárolni*? Mi folyik itt? Talán valami váratlan esemény történt a munkahelyén, ami hátráltatta? Hiszen azt ígérte, hogy ma kivételesen délben leteszi a lantot, így bőven lesz rá ideje, hogy a változatosság kedvéért ő menjen el a boltba, ne nekem kelljen szombat reggel, ahogy általában történni szokott. Ilyenkor Danny közben gyorsan leporolta a polcokat, és felporszívózott a lakásban. A javaslata egy kis eltérést jelentett volna attól a rutintól, amely nagyon gyorsan kialakult, mi pedig *boldogan* beleszoktunk, amióta Bristolba költöztünk, ebbe a csodaszép házba, az elegáns, Clifton nevű negyedbe. Nem mindig volt így, de miután nagyjából berendezkedtünk az új helyen, Danny bejelentette, hogy ő is szeretné kivenni a részét a házimunkából, és átvállalna néhányat a nemszertem feladatok közül, én pedig nem ellenkeztem. Még csak három hete laktunk az új otthonunkban, de az „áldott házaselet” kifejezés igen jól összefoglalja a helyzetünket, még ha iszonyú kínosan hangzik – még a saját fülemnek is.

– Így szombat reggel egy kicsit tovább heverészhetsz az ágyban, Gem. Biztosan dögfáradt leszel az után a nagy kicsapongás után, amit a wellnesshotelben műveltek majd – nézett rám Danny az angol reggelink fölött, aztán átnyúlt az asztalon, és az alsó ajkamról letörölte egy ketchupcseppet. A bőröm finoman megbizsergett az érintésétől.

– Ez *munka!* – méltatlankodtam tettetett felháborodással és megfenyegettem a villámmal, aztán rámosolyogtam, miközben fölszúrtam egy újabb falat hurkát. – Na jó, egy cseppnyi kis dorbézolás előfordulhat.

– Nem kétlem. Ti, újságírók meg a ti kemény életetek, kemény ivászatotok!

Rendesen lágy nyugati ír kiejtése hirtelen megváltozott: mintha egyenesen a dublini Moore Street-i piacra repültünk volna át. Gyorsan lenyeltem a falatot és nevetni kezdtem.

– Hát jó, bevallom, ez igaz. Biztos iszunk egy-két pohárral, de garantálom, hogy tizenegyre ágyban leszek. Pillanatnyilag túl sok kimerült anyuka van a csapatunkban. A gyerekek nélkül töltött éjszakákat leginkább úgy szeretik kihasználni, hogy végre egyszer alszanak egy jót.

Danny megemeltette sűrű, sötét szemöldökét – korábban összenőtt az orra felett, egészen addig, amíg egyszer le nem tepertem az ágyra, és el nem kezdtem villogtatni a csipeszemet –, és viccesen eltűzött hitetlenkedése láttán újra kitört belőlem a nevetés.

– Jaj, fogd már be!

– De hiszen egy szót sem szóltam! – Felugrott a székéről, engem is felemelt, szorosán magához húzott, és közben a hajamba suttogta: – Hiányozni fogsz. De mulass jól! Megérdemled.

Szóval akkor merre járhatsz most, Danny? Becsaptam a hűtő ajtaját, és már nyúltam is zebamintás kabátom zsebébe a mobilomért, aztán hirtelen eszembe jutott. Basszus! Danny az új munkahelyén valamilyen előre nem látható ok miatt késve kapja meg a vállalati telefonját – bár azt ígérték, hétfőre meglesz –, és mivel a régit leadta a korábbi munkahelyén, amikor kilépett, átmenetileg egyáltalán nincs mobilja. Egy percig fontolgattam, hogy felhívom az irodát, és megkérdem,

mi történt, valami miatt sokáig bent kellett-e maradnia a férjemnek, de aztán mély sóhajjal ellene döntöttem. Még csak nagyon rövid ideje dolgozik annál a cégnél, valószínűleg túlzás volna, ha a felesége aggodalmaskodva betelefonálna, tudnak-e valamit róla. E-mail? A tabletje még megvolt, és az e-mailezés viszonylag jól működött az elmúlt időszakban, ha valamiért el kellett érniünk egymást. Skype-olni is tudunk, végszükség esetén, habár eddig nem volt rá szükség. Úgy döntöttem, hogy akárcsak az irodát felhívni, a Skype is kissé túl tolakodó volna.

Leereszkedtem az egyik étkezőszékünk szélére, és bepötyögtem egy e-mailt a telefonomba.

Itthon vagyok. Te? És ami még fontosabb,
hol a vacsorám? Meg a bubik? Pussz: G.

Elküldtem, ránéztem az órára, és sóhajtvá feltápászkodtam. Még csak hét múlt. Megyek, kicsomagolok, veszek egy jó forró zuhanyt és átöltözöm. Főzés helyett rendelhetünk valamit, Danny pedig be tud ugrani hazafelé jövet egy italboltba, hogy szerezzen egy pezsgőt, gondoltam. Körbenéztem a konyhában, és felfedeztem, hogy Danny legalább szépen elmosogatott, letörölte a felületeket, és a vágókéseket is takarosan elhelyezte a fából készült tartóban. Minden makulátlan volt, a levegőben haloványan fertőtlenítőszer szaga sejlett, és még a rozsdamentes főzőlap is csillogott-villogott. Enyhe bosszankodásom máris elillant. Biztos a munkahelyén történt valami. Danny nem tehet róla, biztosan feltartották. Hamarosan itt lesz. Kibújtom a kabátomból, és az előtérén át visszamentem a ledobott táskákért.

Második fejezet

Szent isten! Mintha két fivért látna az ember. Vajon véletlen, vagy nem az? Mi a véleményed, főnök?

Devon Clarke nyomozó őrmester átnézett a válla fölött. A mögötte álló Helena Dickens főfelügyelő a táblára tűzött két fotóra szegezte indigókék szemét, és lassan bólintott.

– Gőzöm sincs. Vagyis még nincs. De való igaz, tényleg kísértetiesen hasonlítanak egymásra. Furcsa, mi?

Helena a karórájára nézett. Alig múlt hét. Felsőhajtott, és miközben visszafordult a helyiség felé, egy pillanatra meg-rándult az arca, mert erős szúrást érzett a háta alsó részén. Az előző esti futás túl hosszúvá és túl gyorsra sikeredett, villant át az agyán.

– Rendben, mindenki jöjjön ide. Sajnálom, hogy ezt kell tennem ellenetek péntek este, de így, hogy a nyakunkba szakadt ez a második gyilkosság is, végig kell dolgoznunk a hétvégét, ahogy bizonyára mindenki sejtette. Menjünk végig újra mindazon, amit tudunk, hogy mindenki tisztán lásson, aztán kiosztjuk a feladatokat.

Várt egy kicsit, és a tábla felé fordulva még egyszer alaposan szemügyre vette, miközben székek lába nyikordult a padlón és talpak csoszantak, aztán mindenki elcsendesedett. Az egy órája eleredt eső monoton kopogással verte az ablakot, a levegőt megülte az állott kávé szaga.

– Köszönöm. Nos, tudom, hogy néhány kollégát csak ma irányítottak ide, Bristolba erősítésnek, és köszönöm, hogy itt vannak. Helena Dickens detektív-főfelügyelő vagyok. Ez az úr pedig Devon Clarke őrmester. – Devon felé intett, aki lehorgasztotta a fejét. – Jó ideje nem volt ilyen, hogy az avoni

rendőrség ilyen rövid időn belül két gyilkossági ügygel találkozson, ezért igencsak szaporán munkához kell fognunk. Pillanatnyilag semmi sem utal rá, hogy a két esetet bármi összekapcsolná, bár e kérdésben még várjuk a kriminalisztikai szakértők beszámolóját. De... – Helena elhallgatott, és egymásra néztek Devonnal. – Nos, kezdjük az elején. Devon, összefoglalnád, mi mindent tudunk Mervin Elliottról?

– Persze. – Devon bólintott, aztán megköszörülte a torkát. – Tehát. Ő Mervin Elliott.

A tábla bal felső sarkán lévő fotóra mutatott.

– Harminckét éves, egy férfiruhaboltot vezetett, a Cabot Circusön lévő trendi üzletek egyikét. Egyedülálló, heteró, gyermektelen, egyedül élt a kikötőtől nem messze lévő lakásában. Két héttel ezelőtt, február tizenharmadikán, szerdán korán reggel egy kutyasétáltató bukkant a holttestére a Clifton Downon. Itt – mutatta a térképen Devon –, pár lépésre a Ladies Mile-től meg a Stoke Roadtól.

A Down az elegáns külváros, Clifton északi részén húzódó tágas, nyílt terület.

– A testet félig eltakarták a cserjék, bokrok, egyéb növényzet. A halál feltételezett időpontja tíz-tizenegy órával korábbra, azaz előző estére, tizenkettedikén, kedden hét-nyolc közé tehető. A halál oka a fejre mért erős ütés. Egyéb jelentős sérülés nem látható a testen. A gyilkos eszközt nem találtuk meg a helyszínen.

Elhallgatott, megdörzsölte az orrát, aztán folytatta.

– Akikkel eddig beszéltünk, mind azt állították, hogy rendes, normális fickó volt. Sokat dolgozott, tényleg egyedülálló volt, a barátai azt mondták, az utóbbi időben hébe-hóba találkozgatott egy-egy nővel, általában olyanokkal, akikkel a neten ismerkedett meg, de nem volt köztük olyan, akivel szorosabbra akarta volna fűzni a kapcsolatot. Ennek ellenére társa-

ságkedvelő ember volt, sosem bánta, ha szórakozni hívták, de nem drogozott, és nem volt különösebben nagyívó sem. Sokat edzett, bérlete is volt abban az éjjel-nappali edzőteremben a kikötőnél, nem messze a lakásától. Önellátó volt. Nem volt semmilyen korábbi bűnügye. Semmi nyilvánvaló indítékot nem találtunk, miért akarhatta volna bárki eltenni láb alól. Úgy tűnik, mintha egyszerűen kocogni ment volna aznap este, amikor megölték: futócipőt meg sportruházatot viselt, amikor rátaláltak. A csuklóján ott virított egy egész jó sportóra, a zsebében meg egy jobbacská telefonkészüléket is vitt magával, de egyikhez sem nyúltak. A Downt bőven előzőlni azokban az órákban a különféle szexuális kalandokra vadászók tömege, de a holttesten nem volt jele korábbi akciónak, és annak sem, hogy ilyen céllal járt volna arra. Eddig nem találtunk szemtanút, aki látta volna a támadást. Persze akkor már amúgy is sötét lehetett. De a lényeg, hogy eddig nemigen van bármi a kezünkben. A kriminalisztikai szakértőktől sem jött használható infó. Nyista.

A helyiség hátsó részében hirtelen megcsörrent a telefon az egyik asztalon, és Devon várt, amíg egy fiatal nyomozó odaugrott, és beleszólt lehalkított hangon, majd Devonra grimaszolt.

– Semmi fontos. – Formálta a szavakat a szájával.

Devon biccentett, és visszafordult a tábla felé.

– Rendben, tehát ennyit Mervin Elliotról. Ő pedig itt – intett az iménti fotó mellett jobbról látható kép felé – Ryan Jones. Tegnap, február huszonnyolcadikán, csütörtökön reggel találták meg a holttestét, egy két ház közti keskeny átjáróban, a Berkeley Rise-on. Itt, a Saville Roadtól nem messzire.

Végigfuttatta az ujját a térképen.

– A Saville Road kelet felől keretezi a Durdham Downt. És azok számára, akik előtt nem ismerős ez a két helyszín,

elmondanám, hogy a Durdham Down található az északi részen, a Stoke Roadtól északra. A Clifton Down pedig a terület délebbi része. A kettő együtt összesen körülbelül négyszáz hold kiterjedésű.

– Tehát a két testet... Mennyi is? Egymástól kevesebb mint egy mérföldre találták meg? – A kérdés a hátsó sarokban összegyűlt rendőrtisztek csoportja felől érkezett.

Devon bólintott.

– Körülbelül annyi, igen. És ezúttal is valószínűleg fejszerűlés a halál oka, de még várjuk a halottkém jelentését. Bár melyik pillanatban befuthat; csak volt egy kis csúszás odalent, mert megelőztek minket néhány ronda autóbalesettel. Jones testén találtunk apróbb sérüléseket, de semmi jelentőset. Őt is valamilyen súlyos tárgyval vághatták fejbe, de ebben az esetben sincs nyoma a gyilkos fegyvernek. Habár ezt még korai biztosan állítani, hiszen csak tegnap került elő a holttest. A halál feltételezett időpontja ebben az esetben is körülbelül tíz órával korábbi, azaz valamikor szerda estére tehető. Egy helyi lakos találta meg, aki korán reggel arrafelé biciklizett, és a két ház közötti átjárón keresztül akarta lerövidíteni az útját. Az áldozat levéltárcája alapján tudtuk megállapítani a személyazonosságát, melleleg volt benne kábé ötven rongy is. Ryan harmincegy éves volt, szintén egyedülálló, gyermektelen, néha volt egy-egy próbálkozása a nőekkel, de amennyire a nyomozás ennyire korai szakaszában tudni lehet, nem volt komolyabb kapcsolata. A Queen Square-en dolgozott könyvelőként egy cégnél. És ismétlem, még korai messzemenő következtetéseket levonni, de ez eléggé ugyanaz a képlet, mint az első áldozat: rendes, normális fickó, semmi büntetett előélet.

Elhallgatott, és odafordult Helenához.

– Jól sejtem, hogy nem működnek térfigyelő kamerák azon a területen, ahol rábukkantak? – kérdezte a nő.

Devon a fejét rázta.

– Egyáltalán nincsenek kamerák telepítve. Viszont sokkal jobban be van építve, mint az a helyszín, ahol Mervint megtalálták, ezért tegnap már sorra jártuk a házakat, de eddig úgy tűnik, senki sem látott vagy hallott semmit.

Helena sóhajtott.

– Elmondanád, mit viselt? Mármint Ryan.

Devon visszafordult a tábla felé.

– Hétköznapi cuccokat. Azaz nem futóruhát vagy hasonlót. Farmer, sötétkék pulóver, fekete pufidzseki. Szerda este hideg volt. És nem, még azt sem tudjuk, mit keresett ott, azon a területen. A lakóhelye... – hunyorítva keresgélt a táblán – Redcliffe. Azaz két-három mérföldre lakik onnan, ahol megtalálták.

– Köszönöm, Devon.

Helena megköszöri a torkát, és a szobában lévők felé fordult.

– Tehát ennyi alapinformációnk van. Két halott férfi, mindkettőn fejsérülések, mindkettőt a Down területén ölték meg, csupán pár hét eltéréssel. Mindketten sikeresek voltak, jó munkahelyen dolgoztak, mindketten a korai harmincas éveikben jártak. Két férfi, akikről eddig úgy tudjuk, nem folytattak semmiféle büntetendő tevékenységet. És emellett úgy néznek ki – újra a tábla felé fordult, és megkocogtatta Mervin fotóját, aztán Ryanét –, marhára úgy néznek ki, mint két ikertestvér. Egyforma sötét, göndör haj, sötét szem, vastag szemöldök. Hasonló a testmagasságuk és a testfelépítésük is. Talán semmi jelentősége, de – megvonta a vállát, aztán úgy fordult, hogy az összegyűlteket felé nézzen – mégiscsak kissé fura, nem? Rendben, figyeljeteK ide, kedves kollégák! Egyelőre ne hagyjuk, hogy megakasszon minket a szembeszökő fizikai hasonlóság! Emellett természetesen szem előtt kell tar-

tanunk, hogy talán nincs semmiféle összefüggés a két ügy között. Miközben nem is zárhatjuk ki egyértelműen, legalábbis ebben a szakaszban, tekintve a két eset hasonlóságait. Maradjunk nyitottak, és csak a tényekre hagyatkozzunk! Ha a kezünkben lesz a Ryanról szóló szakértői vélemény, talán segíteni fog. De a közbeeső időben annyi barátjuddal és családtagjuddal kellene beszélnünk, amennyivel csak tudunk, hogy kiderüljön, ha vannak közös nevezők. Redcliffe nem fekszik messzire a kikötőtől, tudjuk meg, hogy ezek ketten lógtak-e esetleg ugyanazokban a kocsmákban, ismerték-e egymást, voltak-e közös ismerőseik vagy közös érdeklődési körük? És miért jártak mindketten a Downon a haláluk estéjén, vagyis Ryan esetében csak nagyon közel hozzá? Azt persze tudjuk, hogy Mervin futni indult, és a Down kedvelt célpont, néha én is szoktam oda járni. De edzőtermi bérlete volt, és még ha szabadtéri testmozgásra vágyott, akkor is épp elég másik útvonalat választhatott volna. Szóval pontosan milyen céllal járt ott aznap? És Ryan? Talán meglátogatta egy rokonát vagy ismerősét? Mindent meg kell tudnunk a két fickóról, és nem melleleg sürgősen.

Elhallgatott, figyelte a kollégáit. Volt, aki a jegyzetfüzetébe írogatott, mások pedig sokatmondó pillantásokat váltottak egymással. Helena azonnal tudta, mire gondolhatnak. Ugyanarra, ami az ő fején is átfutott, amikor odatűzte Ryan Jones fotóját közvetlenül Mervin Elliotté mellé, és amitől azon nyomban mintha egy óriási kő került volna valahonnan a gyomrába. Ha ez a két gyilkosság netán *valóban* összefügg, és ugyanaz a személy követte el, akkor...

Nagyot nyelt. Hivatalosan három eset kell hozzá. Három gyilkosság, eddig kettő történt. *Kérlek, istenem* – fohászzkodott magában Helena –, *hadd maradjon így!*

Már a kettő is épp elég rossz.

De a három...

A három könnyen jelentheti azt is, hogy egy sorozatgyilkossági ügyet kapott a nyakába.

Harmadik fejezet

Tényleg hol a *francban* vagy, Danny? Ez most már kezd *röhejes* lenni.

Egy pillanatra felhagytam vele, hogy idegesen ide-oda járkáljak a konyhában, megálltam az esőcseppek csíkozta ablaknál, és ökölbe szorított kézzel úgy bámultam ki rajta keresztül a ház hátsó részén lévő apró, elegáns kertre, mintha ezzel azonnal elő tudnám varázsolni Dannyt a semmiből. Éreztem, hogy a körmeim a tenyerembe vájnak. Szombat késő délután volt, és bár minden tőlem telhetőt megtettem, hogy kinyomozzam, merre járhat a férjem, gyakorlatilag semmire sem jutottam. Muszáj lesz pár további embert felhívnom, gondoltam, de előtte le kellett nyugtatnom magamat. Többször egymás után nagy levegőt vettem, remélve, talán ezzel lelassíthatom zakatoló szívemet, homlokomat a hideg üvegtáblának nyomtam, a tekintetem ide-oda járt a kertben. A kert két szintjét egy sor egymásba fonódó lombú gyertyán választotta el, és a szépen megtervezett, mészkőlapos tér attól a pillanattól rabul ejtett, hogy Dannyvel először szemügyre vettük a házat. A kert felső szintjén, a terület házhoz közelebb eső felén egy kőlábra helyezett, polírozott fémgömbből víz bugyogott fel gyengéden. Nem messze tőle egy nagy, üveglapú asztal állt, alátolva hat kovácsoltvas szék. A kültéri étkezőterület egzotikus, trópusi hangulatot kapott, és a művészi módon elrendezett bambuszoknak, vászonfűnek és páfrányfáknak köszönhetően jobban illett volna Balira, mint Bristolba. A helyet esténként a fák lombjában elhelyezett sok száz apró lámpácska világította meg. A felső terasz elülső részéről lépcsők vezettek lefelé az alsóbb szintre, ahol a hátsó kapu két oldalán magas,

grafitszürke edényekbe ültetett babérfák lengedeztek a szélben, és magasított fűszerágások sorakoztak a fal mellett; itt, a nagyváros szívében saját konyhakertünk volt. Még egy ilyen esős márciusi szombaton is átfutott rajtam némi reszketeg öröm a látványra, annak ellenére, hogy kifejezetten nyomorultul éreztem magamat.

– Egy szökőkút! Még egy *szökőkút* is van itt, Danny! – visongtam, amikor először léptem be a hátsó kapun, ő pedig nevetett és megszorította a kezemet. Korábban csodálkoztunk rajta, hogy az ingatlanügynök vajon miért azt javasolta, hogy a hátsó kapunál találkozzunk a bejárati ajtó helyett, de hirtelen értelmet nyert az egész. Lenyűgöző volt a látvány.

– Inkább csak egy vizes kerti dísz, de rendben, legyen. Te meg a városikert-fétised – suttozta a fülembé Danny, miközben az ingatlanos beljebb tessékelt minket a házba, és mindketten tudtuk, hogy mindegy, milyen lesz a belső tér, engem máris elvarázsolt a hely. Dannynek igaza volt: mindig is városi kertre vágyakoztam. Egy békés helyre, ahol vendégül láthatjuk a barátainkat, nyári estéken le lehet ülni a lemenő nap fényében egy pohár borral, nyári délutánokon be lehet kuckózni egy könyvvel, és nincs nyírni való gyep. Mesébe illő, pont nekem való.

A londoni otthonunk is nagyon kellemes volt, de ahogy a fővárosban gyakran előfordul, a központ környékén nagyon nehéz volt olyan ingatlanra lelni, amelyikhez valamirevaló külső tér is csatlakozik. A lakásunkhoz tartozó tetőteraszt igyekeztünk olyan széppé varázsolni, amennyire csak tudtuk, de a bristoli kert azzal összehasonlítva óriásinak tűnt.

– Még egy rendes biciklitároló is van, nézd csak, ott, az alacsonyabb szint sarkán! Végre nem kellene a jó kis biciklimet a ház előtti rácshoz lakatolnom, te meg végre abba hagynád az állandó morgást, amiért elrondítom veled az összhatást –

jegyezte meg Danny, mire én tapsikolni kezdtem, és egy kisebbfajta örömtáncot lejtettem. Danny nevetett.

Ezen a szombaton viszont csak annyit láttam az ablakon kifelé bámulva, hogy a takaros, fából ácsolt kis féltető alatti hely, ahol Danny hőn szeretett kerékpárja szokott állni, a haza-érkezésem óta változatlanul üres. Néhány másodpercig a hűlt helyére meredtem, és lassanként elhomályosult a szemem előtt a kép, de aztán hirtelen megrándultam, amikor egy nedves, hideg orr ért a kezemhez.

– Helló, Albert. Szerinted hol van Danny, mi? – suttoztam oda neki, mire a kutya felvetette a fejét, rám szögezte a tekintetét és nyüszített. Nem vádoltam érte; a legszívesebben én is nyüszítettem volna. A gyomrom forgott, a sírástól meg az alvashiánytól kiszáradt és viszkető szememmel még egyszer végigpásztáztam a kertet, aztán elfordultam az ablaktól, és újra járkálni kezdtem. Albert még nézett egy percig, aztán halkán nyüszített, és elballagott a konyha sarkában lévő ágya felé.

Péntek este végül rendeltem két pizzát, és miközben az enyémet épp csak piszkálgattam, azzal foglaltam le magamat, hogy folyamatosan frissítgettem az e-mailjeimet, arra számítva, hogy végre befut Dannytól egy bocsánatkérés. Miután semmi sem érkezett, végül rosszkedvűen arra a következtetésre jutottam, hogy egész éjjel dolgozni fog, ezért lefeküdtem aludni. Amikor bebújtam a paplan alá, felfedeztem, hogy az ágyneműt is kicserélte, amíg nem voltam otthon, a párnahuzat frissen és ropogósan simult az arcomhoz. *Az a rohadt munka!* – gondoltam. Danny imádta, de én nem mindig voltam annyira lelkes, mint ő. IT-s biztonsági szakértő volt, rendszerhibákat elemzett és javított ki, és a hackerek ellen védte a vállalatokat.

– A kiberbűnözés ellen harcolok. Alapjában véve biztonsági szuperhős vagyok – jelentette ki színpadias kézmozdulat-

tal az első randinkon, én pedig az égre emeltem a tekintete-
met és vigyorogtam. Ha őszinte akarok lenni, nem is teljesen
értettem, mivel foglalkozik pontosan, titokban mégis mély
benyomást tett rám.

Ám a gyakorlatban az állás leginkább hosszú munkanapo-
kat és gyakran befutó sürgős segélykérő hívásokat jelentett,
és bár az új munkahelyén eddig nem történt ilyen, mint most,
nem volt szokatlan, hogy éjszaka kelljen dolgoznia, ha egy
fontos ügyfél számítógépes rendszerében hiba keletkezett.
Amikor megismertük egymást, Nyugat-Londonban, egy chis-
wicki vállalatnál dolgozott, amiért jól csengő, hat számjegyű
fizetést kapott. Amikor elkezdtük tervezgetni, hogy elköltö-
zünk a fővárosból, úgy gondoltam, ez valószínűleg azzal jár
majd, hogy Danynek a korábbinál alacsonyabb fizetéssel
kell beérnie, de nem ez volt a helyzet, amin alaposan meg is
lepődtem, egészen addig, amíg ki nem derült, hogy az ACR
Security, Danny új munkaadója néhány évvel ezelőtt egyene-
sen London közepéből költözött Bristolba, kihasználva, hogy
Nagy-Britannia tizenegyedik legnagyobb városában alacso-
nyabbak a bérleti díjak.

– Igenis van benne ráció – mondta Danny, amikor először
beszélt nekem az ötletéről, hogy költözzünk el Londonból.
– Egy remek állás, ami csak rám vár Bristolban, az internet
mindenhol internet, az én munkám mindenhol ugyanaz,
és a fizetésem is. És csak gondolj bele, mennyivel többet ér
a pénzünk, ha nem a londoni árakkal kell számolnunk! És te
is bárhonnan tudod végezni a munkádat, nem igaz, Gem?
Imádnád. Biztos vagyok benne, hogy sokkal jobb lenne ott
az életünk. Bristol szép város, ahonnan Devon meg Corn-
wall alig pár óra kocsival, Cotswolds meg egy köpésre a másik
irányban, ráadásul egyetemi város, tele jó kocsmákkal meg
éttermekkel, és az épületek is fantasztikusak...

– Jól van, jól van, rábeszélte, benne vagyok!

Az igazat megvallva, Dannynek nem kellett túl keményen dolgoznia azért, hogy meggyőzzön. Igaza volt, szabadúszó újságíró lévén nagyjából bárhol tudtam dolgozni, ahonnan akartam, és London már nem gyakorolt túl nagy vonzerőt rám. Túlságosan zsúfolt volt, túl izgága és stresszkeltő. Az utóbbi években már sokszor rám tört a vágy egy szelídebb élet után, azt szerettem volna, ha növényből jóval több vesz körül, zajból meg jóval kevesebb. Így hát Danny elfogadta az állást, amelyet ajánlottak neki, és kipakoltuk a Chiswick High Roadhoz közeli, modern lakásunkat, és átköltöztünk Bristol külvárosába, Cliftonba, a zöldövezetbe, ebbe a szépséges, magas belmagasságú helyiségekkel teli viktoriánus ikerházba. Még csak egy éve voltunk házasok, a londoni lakást is csak béreltük, mert addig nem akartunk valami durva jelzőloghitelt a nyakunkba venni, amíg nem tudjuk, hol akarunk letelepedni. Még ha Bristol megfelelőnek tűnt is mindkettőnknek, itt sem akartunk túl hamar beleugrani egy házvásárlásba, időt akartunk hagyni magunknak, hogy megbizonyosodjunk róla, mindketten annyira elégedettek vagyunk a munkánkkal és a bristoli étellel, hogy itt találhatjuk meg a tökéletes, örökre szóló otthonunkat.

– Kibérelünk egy ingatlant, talán egy évre. De valami szépet. Ez a város legjobb környéke – keresgélte Danny izgatottan az online kínálatban, újra meg újra elámulva, milyen alacsonyak a bérleti díjak, összehasonlítva azzal, amennyit Chiswickben kellett fizetnünk.

És végül minden a lehető legjobban alakult, alig pár nap után tökéletesen otthon éreztem magamat. Danny szemlátómást ugyanígy érzett, habár a munkaideje semmivel sem volt rövidebb, mint Londonban. Ami engem illet, egyáltalán nem

voltam elragadtatva ettől, de sikerült annyira hozzászoktatnom magamat a gondolathoz, hogy el tudjam fogadni.

Nagyon vártam, hogy péntek este végre viszontlássam Dannyt, nem csoda, hogy annyira rosszul éreztem magamat, hogy alig jött álom a szememre, és óránként felriadtam abban a reményben, hátha már betölti a mellettem lévő üres helyet a férjem meleget árasztó, fáradt teste.

De szombat délelőtt kilenckor, mivel addigra sem érkezett hír felőle, már igazán aggódtam. Valami nem stimmel. Félrelökve aggályaimat, nehogy afféle nyafka, folyton nyagगतó feleségnek tűnjek, megkerestem a vállalat központi számát és feltárcsáztam. Egyenesen hangpostára irányított, és az automata közölte, hogy az ACR Security irodája ma zárva tart, hétfő reggel kilenctől várják újra a hívásomat, sürgős esetben pedig azt javasolják ügyfeleiknek, hogy a szerződésükben feltüntetett telefonszámot hívják fel.

– És mit csináljanak a *feleségek*, akik sürgős esetben hívnak titeket? – üvöltöttem a telefonba, aztán dörömbölő szívvel letettem.

Ha az iroda zárva, hol a francban lehet Danny? Balesetet szenvedett hazafelé jövet? Az a rohadt bicikli! Mindig furcsálltam, miért nem kocsival jár, de ő csak vidoran megrántotta a vállát, amikor erről faggattam.

– Sosem volt rá szükségem. Diákként Dublinban bárhová könnyen eljuthattam tömegközlekedéssel. Utána meg, Londonban... Ugyan, ki jár Londonban kocsival? Ott a dugódíj, a parkolás meg kész röhej. Hidd már el, Gem, hogy a bicaj a legjobb közlekedési eszköz! Amúgy is ott van a te kocsid, ha a szükség úgy hozza, nem igaz? Értelmetlen volna kettőre pazarolni a pénzünket.

Ebben volt igazság, ám engem ettől még mindig is aggasztott, hogy azon a bizonytalan alkotmányon egyensúlyozva

közlekedik. Miután nem értem el az irodában, és több tucatnyi Skype-hívásom is kudarcba fulladt, mert végig ki volt jelentkezve, elkezdtem hívogatni a kórházakat. Úgy tűnt, alig pár olyat találok Bristolban, ahol baleseti vagy sürgősségi osztály működik, és miután kizártam a gyerekkórházakat meg a szemklinikákat, csak kettő maradt, a Southmead meg a Királyi Kórház. Reszkető kézzel hívtam fel mindkettőt, de egyikben sem regisztráltak az elmúlt huszonnég órában olyan férfit beteget, akinek a születési időpontja vagy a személyleírása megfelelt volna Dannyének. Egy pillanatra előmlött rajtam a megkönnyebbülés, de aztán rögtön átadta helyét az újabb, mardosó rémületnek. Ha nincs a munkahelyén, és nem érte baleset sem, akkor vajon hol lehet? Ha hirtelen döntött volna úgy, hogy egy barátjánál vendégeskedik, szólt volna, nem igaz? De ez *annyira* valószínűtlen volt, miután megígérte, hogy itt-hon lesz, amikor megérkezem, és vacsorával vár! Szóval talán *mégiscsak* az irodában van, épp csak a központi telefont kapcsolták át hétvégi üzemmódra. De az e-mailemre miért nem válaszolt, és miért nem tudatta velem valahogy, hogy merre van? Bármennyire elfoglalt is, erre azért csak kellett volna, hogy legyen ideje, nem igaz? Pontosan tudja, hogy enélkül mennyire aggódnék.

Mélyeket lélegezve igyekeztem úrrá lenni nyugtalanságomon, amely immár azzal fenyegetett, hogy maga alá gyűr, és bepötyögtem egy újabb e-mailt.

Danny, hol vagy? Most már tényleg komolyan aggódom.
Próbáltam hívni az irodát is, de csak az automata jelentkezett. KÉRLEK, küldj egy életjelet, hogy jól vagy-e, oké?
Pussz: G.

Elküldtem, aztán ránéztem az órára. Szombat dél volt. A csütörtök este tizenegy körül küldött jóéjt-üzenete óta nem hallottam Danny felől, amelyet a hotelszobámban olvastam el. Alig több harminchat óránál. De ez egész egyszerűen nem volt rendjén, nem volt normális, közöttünk nem. Vagy már fel kellene hívnom a rendőrséget? De mi van, ha Danny tényleg csak őrült iramban dolgozik épp, és egy fontos ügyfelük-nél olyan nagy erővel igyekszik elhárítani a fenyegető online katasztrófát, hogy teljesen elfeledkezett az időtényezőről? El lehet képzelni, mennyire elszörnyedne, ha a rendőrség hirtelen felbukkana az irodájában, utána meg az új kollégái gúnyolódását meg a neurotikus feleségekre tett megjegyzéseit kellene hallgatnia. Nem, nem hívhatom a rendőrséget; túl korai lenne, gondoltam. Ostoba ötlet volt tőlem. Most már bármelyik pillanatban válaszolhat az utolsó e-mailemre, és minden rendben lesz, biztattam magamat. *Este már a kanapén összeszebújva iszogatjuk a borunkat, és együtt nevetünk rajtam, meg azon, mennyire bután túlreagáltam a helyzetet.*

Rövid időre elugrottam a közeli kennelebe, hogy hazahozzam Albertet – szerdán este vittem el hozzájuk, a csütörtök reggel esedékes elutazásom előtt, mert Danny hosszú és kiszámíthatatlan munkaideje nem volt összeegyeztethető azzal, hogy a kutyáról gondoskodjon –, és közben kétségbeesetten fohászkodtam, hogy mire hazaérünk, a férjem már ott várjon minket, gyűrött arccal kávéfőzve a konyhában, vagy a munkahelyi éjszakázás után a kanapén kimerülten elnyúlva. De nem volt ott, ezért ebédidőben bekapcsoltam a rádiót, hogy meghallgassam a BBC Radio Bristol déli hírműsorát, annak ellenére, hogy egyébként nagy ívben kerülöm a híreket, mert gyakran túlságosan feldúlnak és nyugtalanítanak. Mielőtt szabadúszó lettem, évekig hírszerkesztőségekben dolgoztam, ahol rengeteg sokkoló és gyomorforgató sztorival szembesültem,

de hiába lettem az idők során egyre keményebb és ellenállóbb, hiába tudtam egyre jobban kezelni az elszörnyedésemet, amikor egy-egy újabb késelésről, értelmetlen gyilkolásról kellett hírt adni, egyszer csak eljött a pont, amikor elviselhetetlenné vált számomra az az életstílus, ezért egyszerűen kisétáltam belőle. Miután otthagytam az állásomat, hónapokon keresztül egyáltalán nem követtem a híreket, még újságot sem olvastam, vigaszt merítve abból, hogy mit sem törődöm a világ valós állapotával, és amikor újra dolgozni kezdtem, életmód-cikkekre nyergeltem át, magam mögött hagyva a bűneseteket és a politikát. De most eltűnt a férjem, ezért bekapcsoltam a rádiót, és egész testemben reszketve füleltem, hallok-e a hírek között balesetekről, karambolokról vagy azonosítatlan holttestekről szóló beszámolót.

Egy sem volt köztük, de délután – annak ellenére, hogy magam is bolond ötletnek tartottam – felcsatoltam Albertre a nyakörvét, és elindultunk sétálni, hogy ellenőrizzük azt az útvonalat, amerre Danny járt a munkahelyére és vissza. Egy kósza gondolat ütött szöveget a fejembe: elűthette egy kocsi, és eszméletlen testét bedobhatták egy sövény alá, vagy elrejtették egy sikátorban. Ismétlem, én is tudtam, milyen nevetséges feltételezés ez egy ekkora városban, ahol nyilvánvalóan percekben belül rátalált volna valaki, de így is nekiindultam. Még ki sem léptem az ajtón, amikor rádöbbsentem, hogy még csak azt sem tudom, milyen úton szokott az irodába járni, nemhogy azt, hogy ugyanarra megy-e mindennap – biciklivel annyi választási lehetőség van, és annyi helyen le lehet rövidíteni az utat. Így hát megnéztem egy térképet, és kiválasztottam két útvonalat. Valószínűnek és logikusnak láttam, hogy Danny ezek közül választhatott, ha el akart jutni a Monville Roadon álló házunktól a Royal York Crescenten található irodáig, és mindkettőn végigmentem, egyikken odafelé, a má-

sikon vissza. Az iroda kétségkívül zárva volt, amikor odaértem, de én mit sem törődve vele becsengettem, aztán sorra bekukucskáltam a kivilágítatlan ablakokon, amelyek mögött nem voltak emberek. Végül tovább növekvő elkeseredettséggel hazabaktattam. Természetesen semmit sem találtam egyik útvonalon sem. Sem bicikli, sem sisak, sem Danny.

A délután hátralévő részében a házban járkáltam körbe-körbe, bámultam kifelé az ablakokon, értelmetlen módon fejben pöröltem jelen nem lévő házastársammal, miközben időnként kitört belőlem a sírás. Végül ránéztem az órára – majdnem este hat volt –, és kényszerítettem magamat, hogy leüljek, és felhívjak pár embert. Már túl sok idő eltelt, segísége volt szükségem; ebben a helyzetben nem boldogultam egyedül, most már nem. Az alatt a rövid idő alatt, ami a Bristolba költözésünk óta eltelt, megismerkedtem pár emberrel, köztük nem is eggyel, akikkel kapcsolatban jó előérzetem volt, és reméltem, hogy jó barátságba kerülhetünk később, de úgy véltem, ezek a kapcsolatok egyelőre túl frissek ahhoz, hogy ilyen terhet rójak rájuk. Ami a régebbi ismeretségeinket illeti, a legtöbb baráti pár tagjai, akikkel összejártunk, eredetileg az *én* barátaim voltak, és úgy gondoltam, aligha lehetnének segítségemre, most még semmiképp. Bármennyire valószínűtlennek tűnik is egy ilyen helyzet, gondoltam, ha Danny *mégiscsak* látogatóban járna valakinél anélkül, hogy szólt volna nekem róla, csak valamelyik saját barátja jöhetne számításba. A régi ír barátai közül senkinek sem tudtam a telefonszámát, de két volt kollégájáét megtaláltam. Tudtam, hogy velük volt a legjobb viszonyban a londoni munkahelyén, és a régi főnökét is elértem. Mindhárman kissé zavartak voltak – nem, semmit sem hallottak felőle, amióta eljött a cégtől, de... *Tudod, milyen a munkája, nyilván fogalma sincs, hány óra van épp, vagy hogy mennyi időt töltött már az íróasztala mellett*

görnyedve, valószínűleg pár órán belül fel fog bukkanni, ne aggódj, Gemma. De feltétlenül tudasd majd, mi a helyzet, rendben?

Bárcsak volna vész esetére egy magántelefonszámom, amelyen elérhetném Danny új főnökét, gondoltam, de nem volt, sőt még a nevére sem emlékeztem. Akkor hát... a családját? Danynek lakott egy unokatestvére Londonban, de a többi családtagja Írország nyugati részén élt, és némi megfontolás után úgy döntöttem, nem hívom fel őket, legalábbis egyelőre nem. Az unokaöccse, Quinn iránt nem éreztem maradéktalan szimpátiát, Bridgettel, Danny anyjával pedig sosem volt könnyű zöldágra vergődni. Az apja, Donal nem sokkal azelőtt halt meg, hogy összeházasodtunk, és Danny sohasem állt túl közel egyik szülőjéhez sem; nem sok értelme lett volna a frászt hozni Bridgetre, ha végül kiderül, hogy nem volt miért aggódni. A saját szüleimet sem hívtam fel – mindketten aggodalmaskodó hajlamúak, és nem tudtam volna jól kezelni a reakciójukat, egyedül semmiképp, főként így, hogy én magam is rettentően aggódtam már. Így hát sorra tárcsáztam mások számait, és amikor Danny barátaitól nem kaptam segítséget, végül úgy döntöttem, hogy a saját barátaim közül hívok fel néhányat, nem is annyira azért, hogy megkérdezzem, nem tudnak-e valamit az eltűnt férjemről, hanem tanácsért, megnyugtatásért, habár utóbbiból csak kevés jutott.

– Basszus, Gemma, ez elég aggasztó! Én biztos hívnám a rendőrséget a helyedben.

– Jaj, Gem, drágám, de borzalmas! Elugorjak hozzád? Egy szavadba kerül. De amúgy biztos vagyok benne, hogy hamarosan felbukkan, tényleg csak valami meló lehet.

– A rohadt pasik! De Danny általában olyan megbízható, nem? Nem is tudom, mit gondoljak, Gem. Talán várj még holnapig, és jelentsd be az eltűnését. És egyébként... hát...

eléggé szar ezt így megkérdezni, de nem lehet, hogy valami nővel van?

Ez az eshetőség egészen addig a pillanatig fel sem merült bennem. Letettem a telefont, miután beszéltem Evával, az egyik legjobb barátnőmmel, aztán nyeltem egy nagyot, és megpróbáltam végiggondolni, vajon mennyi az esélye, hogy Eva felvetése igaz. Nem, egyszerűen nem történhetett ilyesmi. Amióta Dannyvel ideköltöztünk Bristolba, egyetlen estét sem töltöttünk külön, egészen csütörtökig, amikor elindultam a sajtóútra. Még a hétvégéink minden egyes percét is együtt töltöttük, az új otthonunk rendezgetésével. Mikor lett volna rá *ideje*? A költözés előtt is szinte elválaszthatatlanok voltunk... gyakorlatilag még mindig friss házások módjára. Persze nyilvánvalóan nem élünk teljes szimbiózisban; egyértelmű, hogy néha egy-egy estét eltöltöttünk egymástól külön is, munkautakon, „csajos” meg „pasis” estéken, és Danny amúgy is az a fajta ember volt, akinek néha szüksége volt némi privát szférára, de... Megráztam a fejemet. Ha viszonya volna valakivel, tudnék róla, nem igaz? Bármi folyik is most, nem ezen a csapáson kell elindulni a megfejtéshez. Elhagyhatott esetleg valami más okból talán? Felálltam, szorosabbra húztam magam körül a kasmírkardigánomat – a világoskékét, amelyet tőle kaptam karácsonyra –, aztán a folyosón át lassú léptekkel átsétáltam az ebédlőből a konyhába, hogy újra kinézzek az üres, sötét kertre. Albert is felpattant, és olyan szorosan a sarkamban haladva követett, hogy az orra időnként a lábszáramhoz ért. Láttam rajta, hogy hasonlóan nyugtalan, mint én, mert kutyaérzékei mindig készségesen alkalmazkodtak hozzám. Leguggoltam mellé, megsimogattam a puha bundát a fején, belenéztem sötétbarna, intelligens szemébe, megnyugtató értelmetlenségeket suttogtam neki, miközben a gondolataim tovább száguldottak.